

Крачунъ си размаха краката
и четири гола имъ вкара!

Смѣхъ, шумъ, одобрения, bravo!
Победа! Спечели се мача...
Решиха, че ималъ би право
да вземе награда играча!

Направиха купа отъ книга,
казаха му: — вий, нашъ учи-
тель, —
урокътъ вашъ вече ни стига,
тѣй никой до днесъ не е риталъ!

На утрото въ спортния вестникъ
се дигнала бѣ олелия:
Крачунъ бѣ нареченъ обесникъ,
а Малчо — джебчия!

Малчо скръдна съсъ жби,
а Крачунъ се озадачи.

— Малчо, Малчо, слушай ти,
знаешъ ли какво туй значи?

— Значи: който го писалъ,
да го пипна тукъ въ гората,
па съ крака и съсъ ржце
да му настаня ребрата!

— Не! Туй значи: отъ града
да се махнемъ, доръ е време...
Нека тѣй, за день, за два,
малко да се изметеме...

Д. Подвързачовъ

